

Chương thứ 1

THẦN MÔN

Bí đạo đột ngột chấm dứt. Thay vào đó lòng bí đạo mở rộng ra thành một thạch thất âm u trầm lắng.

Với sắc mặt ngưng đọng như mọi người vị trưởng lão cao niên nhất trong Tam lão chột tiến nhanh đến phía tả của thạch thất.

Lão xóc rộng hữu thủ áp vào vách đá đúng vào vị trí mà ở đó đã lưu sẵn một dấu chưởng tay to bằng dấu tay một người bình thường. Và không hiểu đã có ở vách đá từ bao giờ.

Hữu thủ sau khi lọt thỏm vào dấu chưởng tay có sẵn, vị trưởng lão dồn lực đến độ diện mạo bỗng đỏ gay, đồng thời toàn thân cũng rung lên bần bật. Khi toàn bộ chân nguyên nội lực đã vận dụng đến tột độ, bầu không khí trầm lắng và ngưng đọng đang ngự trị ở gian thạch thất vụt bị phá vỡ do tiếng thét của vị trưởng lão bỗng vang lên:

- Khai !

Ngay khi tiếng thét vang lên nếu ai ai cũng giữ nguyên sắc mặt ngưng đọng không hề thay đổi cho dù cảnh quang trước mặt đang có dấu hiệu chuyển đổi thì gã nho sinh duy nhất có mặt ở đây phải thất thần ra mặt và cứ trở mắt nhìn vào những chuyển biến những tường không thể nào có được nhưng vẫn cứ diễn ra.

Gã càng nhìn càng kinh ngạc, càng hoang mang. Và sau cùng gã phải ngưỡng mộ khi nhận thấy vách đá mà vị trưởng lão vừa áp tay vào đang từ từ phân khai, dịch chuyển về hai phía, để lộ ra một thông đạo bí ẩn khác nằm ngay sau vách đá kia.

Vách đá dịch chuyển không một tiếng động. Có chăng chỉ là những tiếng rào rào nho nhỏ cho thấy vách đá vì quá lâu không có dịp khai thông khiến lớp cát bụi thời gian thường vẫn tồn đọng ở dưới chân vách đá, giờ do vách đá dịch chuyển, lớp cát bụi đó bị vách đá nặng nề nghiền nát.

Vách đá ngừng dịch chuyển, những âm thanh rào rào cũng biến mất, vị trưởng lão cao niên đến lúc này mới lùi lại, đứng cạnh hai vị trưởng lão còn lại, hợp thành tam lão.

Hai vị trưởng lão kia vốn đứng ở hai bên vị trưởng lão nọ, một người một bên hữu một người bên tả, cả hai nhẹ nhàng áp mỗi người một tay vào hậu tâm vị trưởng lão cao niên.

Cứ thế tam lão đứng thành hàng ngang cùng cúi đầu hướng vào một mỹ phụ trung niên - là nhân vật duy nhất ở đây luôn che kín diện mạo bằng một lớp sa mỏng.

Cả tam lão cùng phát thối :

- Thân Đàn đã khai thông. Kính thỉnh môn chủ nhập đàn.

Mỹ phụ trung niên gật đầu, như đã biết phải làm gì, như chỉ chờ Tam Lão theo đúng nghi lễ nói lời kính thỉnh như thế.

Sau đó, mỹ phụ trung niên đưa mắt nhìn gã nho sinh :

- Ngoài Bạch Quan Nhật, tất cả hãy lưu lại chờ ta.

Và mỹ phụ trung niên ung dung tiến thẳng vào thông đạo bí ẩn.

Gã nho sinh Bạch Quan Nhật thoáng bối rối.

Chợt ở phía sau gã có tiếng nhắc khẽ :

- Thiếu hiệp vào đi. Đã đến phần thiếu hiệp phải lập trọng thệ trước linh vị tổ sư bản môn rồi.

Gã quay lại, cố nặn ra nụ cười cảm kích cho dù rất gượng gạo :

- Đa tạ thất chuyên sứ chỉ điểm. Sau này khi võ công tựu thành, mỗi gia thù được báo phục Bạch Quan Nhật quyết không quên đại ân của thất chuyên sứ.

Nhân vật được gọi là chuyên sứ chợt tỏ vẻ khẩn trương :

- Hãy khoan nói đến đại ân, chỉ cần thiếu hiệp đừng quên những gì đã hứa với ta, đừng tỏ ra nhát đảm trước hữu sự, giúp bản môn thực hiện hoài bão sau ba mươi năm chờ đợi, chính bản môn mới phải cảm kích thiếu hiệp. Để chúng tỏ bản thân sẽ không bị nhát đảm, Bạch Quan Nhật vụt hít một hơi thật dài.

Đúng lúc này, vị trưởng lão cao niên bỗng lên tiếng bằng giọng nói không hiểu sao đã trở nên khàn đi.

- Đừng để phí thời gian nữa, Bạch thiếu hiệp xin nhập đàn cho.

Nhuệ khí của gã có phần nào vui đi khi nghe lời hỏi thúc này. Tuy vậy gã vẫn dịch chân bước vào nơi mà lát nữa thôi chỉ có gã và vị môn chủ Thân Môn.

Thông đạo thẳng và dài chừng mười mười lăm trượng.

Cũng như bí đạo lúc nãy ở bên ngoài, thông đạo đột ngột chấm dứt và cho gã nhìn thấy một thạch động vụt mở rộng với một khoảng tròn sáng lộ thiên ở tít trên cao cho gã biết rằng đó chỉ là đủ làm cho toàn bộ thạch động thông thoáng chứ không phải là bí đạo mà theo đó xuất hoặc là nhập vào Thân Đàn.

Mỹ phụ trung niên đã đứng lại và chờ gã.

Gã cũng đứng lại, Và để giữ lễ gã dừng lại ngay sau mỹ phụ độ một tầm tay.

Gã nào dám đứng ngang hàng với mỹ phụ vốn là môn chủ Thân Đàn.

Hiểu ý gã, mỹ phụ lên tiếng :

- Phạm những ai được phép đặt chân vào Thân Đàn đều được đối xử ngang hàng trước linh vị tổ sư. Thiếu hiệp chớ ngần ngại hãy tiến đến đứng ngay bên hữu của ta.

Gã thở dài, tỏ ý biết lỗi :

- Phải đợi môn chủ nhắc nhở, vãn sinh thật thấy áy náy. Vì những chuyện này vãn sinh đã được thất chuyên sứ chỉ điểm cả rồi.

Đợi gã bước lên ngang hàng, mỹ phụ trung niên mới tiếp tục lên tiếng:
- Dù đã được chỉ điểm tường tận từng nghi tiết nhưng nào có ai vẫn đủ bình tâm để thực hiện một khi lâm vào tình cảnh quá nghiêm trọng này? Ta hoàn toàn cảm thông và không hề chê trách thiếu hiệp.

Gã hít vào một hơi, có cảm nhận lời nói của mỹ phụ làm gã tăng thêm nhiều, thật nhiều đờm lược.

Nhờ đó gã chột đủ bình tâm để cùng mỹ phụ đối đáp.

Mỹ phụ hỏi :

- Trước mặt thiếu hiệp chính là linh vị tổ sư, thiếu hiệp hãy thành tâm đáp lại những lời ta sắp hỏi. Thiếu hiệp hoàn toàn nguyện ý gia nhập bốn môn ?

Bạch Quan Nhật đáp một cách nghiêm trọng :

- Để báo phục gia thù mà thù nhân lại là kẻ có bản lãnh tuyệt luân, văn sinh biết chỉ có Thần Môn mới giúp văn sinh hoàn thành ý nguyện. Do vậy, Bạch Quan Nhật này toàn tâm toàn ý, nguyện đầu nhập Thần Môn.

Mỹ phụ gật đầu :

- Và thiếu hiệp đã được biết bốn môn có hai phương cách luyện công, một nhanh một chậm và một đạt mục tối thượng thừa trong khi một kia chỉ đủ đào tạo thiếu hiệp thành bậc cao thủ đạt nhất lưu ?

Bạch Quan Nhật minh định :

- Về điều này, bả môn chủ, văn sinh đã minh bạch.

Mỹ phụ khẽ hít vào một hơi :

- Tốt lắm! Với phương cách thứ nhất nếu thiếu hiệp có cơ trí, có đờm lược và do thiên ý an bài, sớm thì nửa năm, chậm là một năm thiếu hiệp sẽ đạt bản lãnh tội thượng thừa. Lúc đó, theo di ý của tổ sư và vẫn được bốn môn bao đời nay tuân thủ, thiếu hiệp nghiêm nhiên sẽ là môn chủ bốn môn. Và khi đã là môn chủ không cần nói có lẽ thiếu hiệp cũng hiểu, ta đương nhiên sẽ giao quyền chấp chương môn hộ cho thiếu hiệp. Khi đó, ta hoàn toàn không có tư cách đứng ngang hàng với thiếu hiệp như bây giờ.

Bạch Quan Nhật nhún mình :

- Tâm nguyện của văn sinh chỉ là muốn báo phục gia thù. Sau khi đạt tâm nguyện thiện nghĩ, nếu văn sinh cứ là thuộc hạ cho môn chủ như bây giờ thì hay hơn. Văn sinh đâu dám nghĩ đến ngày chấp chương môn hộ ?

Tự khiêm là điều tốt nhưng một khi đó đã là nghiêm huấn của tổ sư.

Không một ai trong chúng ta được quyền thay đổi. Huống chi...

Mỹ phụ đột nhiên buông lửng câu nói khiến Bạch Quan Nhật lo ngại :

- Sao ư môn chủ?

Mỹ phụ nghiêng nửa mặt, nhìn vào mắt Bạch Quan Nhật. Và khi mỹ phụ lên tiếng giải thích, Bạch Quan Nhật có cảm nhận phía sau tấm sa che kín mặt kia, mỹ phụ đang mỉm cười. Mỹ phụ bảo :

- Có lẽ đến lúc ta phải giải thích cho thiếu hiệp hiểu đôi chút ẩn tình về những việc có liên quan đến bốn môn.

Lại hít một hơi dài, sau đó mỹ phụ giải thích :

- Ba mươi năm trước, môn chủ đời thứ tám của môn đã đột nhiên thất tung. Và suốt thời gian đó môn chủ không ngừng tiến hành cùng một lúc hai việc hệ trọng quan hệ đến sự tồn vong của môn. Thứ nhất, cho người truy tìm tung tích của môn chủ, và kết quả cho đến giờ chỉ vẫn là sự tìm kiếm vô vọng.

Ngừng một lúc, mỹ phụ tiếp :

- Thứ hai, tìm người đủ tư chất đạt đủ mọi điều kiện để đặt làm môn chủ đời thứ chín của môn. Kết quả cứ ba năm một lần và bây giờ đến lượt thiếu hiệp là lần thứ mười, chín lần qua vẫn không có lần nào giúp môn chủ có vị môn chủ kế truyền. Họ đều thất bại.

Bạch Quan Nhật hoang mang :

- Chín nhân vật trước văn sinh đều kém tư chất?

Mỹ phụ lắc đầu :

- Trái lại là khác, họ đều có tư chất hơn người.

Vậy điều gì khiến họ thất bại?

Mỹ phụ bảo :

- Cũng theo nghiêm huấn của tổ sư, có lúc nào đó vì nguyên nhân nào đó xảy ra chuyện cho môn chủ, toàn thể môn nhân đều phải lập tức thoái ẩn giang hồ, không được xuất đầu lộ diện. Và cấm điều đó chỉ được giải trừ nếu môn chủ sau đó lại có một vị môn chủ đích thực.

Do đó ba mươi năm qua chỉ có thất vị chuyên sứ của môn là được quyền qua lại trên giang hồ. Trách nhiệm của thất vị chuyên sứ như ta đã nói lúc nãy, vì thế khi họ đã tìm thấy một kẻ nào đó có đủ tư chất, như trường hợp của thiếu hiệp bây giờ chẳng hạn người như thiếu hiệp nào ai dám bảo không đủ tư chất ?

Bạch Quan Nhật phỏng mũi :

- Môn Chủ quá khen. Kỳ thực cũng là do phúc phận, văn sinh mới được cả bảy vị chuyên sứ lần lượt chăm và chấp thuận.

Mỹ phụ khẽ lắc đầu :

- Không phải ta khen bừa đâu vì đó là sự thật. Và lại chính nhờ sự lựa chọn nghiêm ngặt này, cho dù bản môn không biết đến lúc nào mới có cơ hội tái xuất giang hồ nhưng với thực lực hiện nay của môn, bất kỳ môn nhân nào cũng là bậc kỳ tài, có thể nói đó là thực lực cực kỳ tinh nhuệ có thừa năng lực khuynh đảo võ lâm. Chỉ đang tiếc, cũng do nghiêm huấn quá khắt khe của môn chủ chỉ có thể xuất hiện nếu thật sự có một môn chủ.

Bạch Quan nhật mơ hồ hiểu :

- Nói như vậy, môn nhân môn chủ hiện giờ từ vị đại trưởng lão cao niên nhất cho đến kẻ lần đầu tiên gia nhập môn là văn sinh, tất cả đều được tuyển lựa ba năm một lần và mỗi lần chỉ có một người ?

- Không sai. Đại trưởng lão là nhân vật được tuyển chọn cách đây gần sáu mươi năm đó là lúc môn chủ cần tìm vị chủ môn đời thứ bảy.

Cũng như vị tam trưởng lão sau đó, tam vị trưởng lão đều không đạt ý nguyện, thiếu một chút may mắn để được chọn làm môn chủ, cả ba đều tuân phục trong cương vị môn nhân.

Bạch Quan Nhật thở ra :

- Những môn nhân còn lại của bốn môn đều như vậy sao?

Mỹ phụ thở ra :

- Họ cũng thế, và cả ta cũng kém may mắn như họ.

Bạch Nhật Quan tỏ ra quan tâm :

- Môn chủ được chọn vào đây từ lúc nào?

Mỹ phụ phì cười :

- Thiếu hiệp đoán thử xem?

- Mười năm ?

- Không ít thế đâu.

- Mười lăm năm ?

Mỹ phụ xua tay :

- Để thiếu hiệp dễ đoán ra có lẽ ta phải nói thêm vài điều nữa. Vị môn chủ đời thứ bảy rốt cuộc được chọn và đã chọn cách đây bốn mươi tám năm. Sau đúng ba năm tại vị do một chút sơ suất trong lúc luyện công, vị môn chủ này đã vong mạng. Vậy là sau tám lần tuyển ba năm một lần, cách đây bốn mươi năm năm, bốn môn lại phải bỏ công tìm vị môn chủ đời thứ tám. Sau đó cũng may mắn là chỉ sau năm lần tuyển chọn, vị môn chủ thứ tám đã xác lập.

Nhắm tính theo lời mỹ phụ nói, Quan Nhật vụt kêu lên :

- Nói như vậy, vị môn chủ đời thứ tám ngay khi chấp chương môn hộ đã thất tung ?

Mỹ phụ thoáng lạng người rồi đáp :

- Đúng vậy, và nếu nói cho thật chính xác như ta còn nhớ thì môn chủ đời thứ tám chỉ tại vị vón vẹn đúng một tuần trăng.

- Một tuần trăng ? Chỉ khoảng ba mươi ngày ? Chuyện gì đã xảy ra khiến cho vị môn chủ đó thất tung ?

Mỹ phụ bảo :

- Nếu giải thích được nguyên do thì dễ biết bao. Rất tiếc, đó vẫn chỉ là điều bí ẩn.

Đoạn mỹ phụ cười :

- Mà thôi, hãy trở lại chuyện lúc nãy thiếu hiệp không cần đoán nữa. ta là người cuối cùng được chọn cho lần chọn môn chủ đời thứ bảy.

- Vậy là đã bốn mươi tám năm ?

- Sai rồi. Ta là người cuối cùng trong những người thất bại. Do đó ta được chọn cách đây năm mươi một năm. Sau ta, ba năm sau đó, nghĩa là đứng với về trước, vị môn chủ đời thứ bảy mới được chọn.

Bạch Quan Nhật ngán người lên lên liếc nhìn vóc dáng hầy còn thon thả của mỹ phụ, nhất là mái tóc vẫn còn óng mượt mà của mỹ phụ. Sau đó, Bạch Quan Nhật lấp bắp :

- Hóa ra.. hóa ra niên kỷ của môn chủ là...là...

Mỹ phụ gật đầu :

- Ngoài lục tuần rồi, và thiếu hiệp sẽ hết kinh ngạc nếu biết ta nhờ kỹ thuật trụ nhan mới vượt thắng sự tàn phá của thời gian. Và cũng nhờ kỹ thuật này, nhờ võ công của ta nhỉnh hơn một chút so với ba vị trưởng lão nên ba mươi năm qua công thêm mười lăm năm trước đó dành cho việc tuyển chọn môn chủ đời thứ tám, ta luôn được chọn là người tạm thời thay quyền chấp chương môn hộ.

Ngừng lời một lúc, sau đó mỹ phụ chột thờ ra :

- Không phải ngẫu nhiên ta đề cập chuyện ta cho thiếu hiệp nghe. Kỳ thực, ta mệt mỏi lắm rồi cho việc chờ đợi một môn chủ đích thực. Và nếu lần này thiếu hiệp là nhân vật thứ mười được chọn, giả như thiếu hiệp có phúc phận hơn người vượt qua được Phong Thần Liên Hoàn Động, trở thành môn chủ đời thứ chín của bốn môn, ta sẽ là người sung sướng nhất khi giao quyền chấp chương Thâm Môn cho thiếu hiệp.

Bạch Quan Nhật ưu tư :

- Đề giúp môn chủ trút bỏ gánh nặng nhất là qua thời gian quá dài chỉ là người tạm thời chấp chương môn hộ, vẫn sinh nào ngại ngần từ nan. Vẫn sinh chỉ lo bản thân không đủ phúc phận không đủ tư cách hoặc tư chất như môn chủ mong đợi.

Mỹ phụ đưa tay chỉ về phía trước mặt :

- Phía sau Thần Đàn nơi đặt linh vị tổ sư là lối vào duy nhất, Phong Thần Liên Hoàn Động. Gọi là Liên Hoàn Động vì trong đó có tất cả chín thạch động, tuần tự gọi là đệ nhất, đệ nhị, đến đệ cửu động. Muốn vào đệ nhất động phải qua đệ nhất quan. Đây là quan ải cần thiết để kiểm nghiệm đóm lược của nhân vật sắp được chọn làm môn chủ. Quan ải đó sẽ như thế nào, lúc vào đó thiếu hiệp sẽ tự biết. Tuần tự như thế thiếu hiệp sẽ tiếp nhận sở học của bốn môn ở từng thạch động. Và vượt qua động thứ nhất thiếu hiệp mới đủ bản lĩnh vào động thứ hai, tương tự như vậy cho đến hết. Và hễ ai qua được đệ cửu động sẽ nghiêm nhiên là môn chủ bốn môn và được môn nhân bốn môn nghinh đón ở ngay Thần Đàn này.

Bạch Quan Nhật bật hỏi :

- Còn như không vượt qua đệ cửu động!

Bằng ánh mắt thần thờ mỹ phụ đáp :

- Ngoài trừ lối xuất động ở đệ cửu động là đưa đến Thần Đàn này, tám động còn lại sẽ đưa thiếu hiệp đến các vị thế khác nhau trong bốn môn. Ở đệ nhất động, lối xuất động là đệ cửu phân đàn. Nếu thiếu hiệp vì lý do gì đó buộc phải xuất động ở ngay quan ải thứ nhất, thiếu hiệp sẽ mãi mãi là

môn nhân bậc thứ chín, là bậc thấp nhất ở bốn môn. Ngược lại nếu thiếu hiệp xuất động ở đệ cửu động ta nói rồi thiếu hiệp sẽ là môn chủ.

- Như bản thân môn chủ lúc trước môn chủ đã qua bao nhiêu ải ?

- Bảy. Ta xuất động ngang bằng với tam lão hiện giờ.

- Vậy chưa có ai qua được tám quan ải ?

- Có, và vì người đó lại tiếp tục qua quan ải thứ chín nên từ bao đời nay chỉ có người qua đủ chín quan ải nên được làm môn chủ. Không có ai chỉ qua mới tám quan ải đã quay lại.

- Vậy giả như văn sinh chỉ qua một hoặc là hai ải đầu...

Mỹ phụ ngắt lời :

- Thiếu hiệp sẽ như mọi người, sẽ vĩnh viễn lưu lại đây, không được xuất đầu lộ diện cho đến khi tự hoàn thiện võ công có bản lĩnh ngang bằng người đã qua năm quan ải.

Bạch Quan Nhật lo ngại :

- Như vậy chỉ khi nào văn sinh có bản lĩnh ngang bằng với người đã vượt qua năm quan ải mới có thể xuất giang hồ và tìm thù nhân trả thù ?

- Đúng vậy. Và đó chính là động lực thôi thúc thiếu hiệp phải cố gắng bằng mọi giá để vượt qua chỉ ít là năm ải. Nhưng cũng phải nói thêm...

Bạch Quan Nhật nôn nóng :

- Văn sinh hiểu rồi. Điều môn chủ muốn nói thêm là bốn môn cần phải có môn chủ ? Bởi nếu không có môn chủ, văn sinh dù vượt qua năm hoặc sáu ải vẫn không được phép xuất hiện giang hồ ?

Mỹ phụ thừa nhận :

- Không sai. Nghiêm lệnh của bốn môn là thế.

Bạch Quan Nhật chột hít một hơi thật dài nói :

- Được văn sinh sẽ tận tâm tận lực cho việc này. Không phải vì muốn được làm chương môn nhân mà là không thể để thù nhân cứ ung dung tự do tự tại do không có ai tìm đến báo thù.

Mỹ phụ bảo :

- Đó càng là động lực giúp nhiều cho thiếu hiệp, còn bây giờ trước khi thiếu hiệp tiến vào Phong Thần Liên Hoàn Động ta cho rằng đã đến lúc tiến hành nghi thức lập thế, thiếu hiệp sẽ chính thức là môn nhân bốn môn...

Nghi thức tiến hành trước linh vị tổ sư, Bạch Quan Nhật mãi mãi là môn nhân Thần Môn sống là người của Thần Môn, chết cho Thần Môn.

Sau đó, bằng lối duy nhất ở phía sau Thần Đàn, Bạch Nhật Quan dần bước tiến vào Liên Hoàn Động...

Hết chương 1